

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas — Litwa) — Baltic Media Alliance Ltd./Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Sprawa C-622/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2010/13/UE — Audiowizualne usługi medialne — Rozpowszechnianie telewizyjne — Artykuł 3 ust. 1 i 2 — Swoboda odbioru i retransmisji — Nawoływanie do nienawiści ze względu na narodowość — Środki podejmowane przez państwo członkowskie będące odbiorcą programu — Nałożony na dostawców usług medialnych i na inne podmioty świadczące usługę rozpowszechniania przez internet kanałów lub przekazów telewizyjnych tymczasowy obowiązek rozpowszechniania lub retransmitowania danego kanału na terytorium tego państwa członkowskiego jedynie w ramach pakietów płatnych)

(2019/C 305/05)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Baltic Media Alliance Ltd.

Strona pozwana: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) należy interpretować w ten sposób, że środek porządku publicznego przyjęty przez państwo członkowskie, polegający na tym, że dostawcy usług medialnych, których programy są kierowane na terytorium tego państwa członkowskiego, oraz inne podmioty świadczące na rzecz konsumentów z tego państwa członkowskiego usługę rozpowszechniania przez internet kanałów lub przekazów telewizyjnych mają obowiązek rozpowszechniania lub retransmitowania na terytorium tego państwa członkowskiego przez okres dwunastu miesięcy kanału telewizyjnego pochodzącego z innego państwa członkowskiego jedynie w ramach pakietów płatnych, co jednak nie uniemożliwia ściśle rozumianej retransmisji na terytorium tego pierwszego państwa członkowskiego przekazów telewizyjnych tego kanału, nie jest objęty tym przepisem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag — Niderlandy) — postępowanie karne przeciwko Tronexowi BV

(Sprawa C-624/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Przemieszczenie — Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 — Artykuł 2 pkt 1 — Dyrektywa 2008/98/WE — Artykuł 3 pkt 1 — Pojęcia „przemieszczenia odpadów” i „odpadów” — Partia towarów pierwotnie przeznaczonych do sprzedaży detalicznej zwróconych przez konsumentów lub towarów, które stały się zbędne w asortymencie sprzedawcy)

(2019/C 305/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Tronex BV

Sentencja

Przemieszczenie do państwa trzeciego partii urządzeń elektrycznych lub elektronicznych, takich jak urządzenia będące przedmiotem postępowania głównego, które były pierwotnie przeznaczone do sprzedaży detalicznej, ale zostały zwrócone przez konsumenta, lub które z różnych względów zostały odesłane przez sprzedawcę detalicznego dostawcy, należy uznać za „przemieszczanie odpadów” w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów w związku z jego art. 2 pkt 1 i z art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy, jeżeli ta partia zawiera urządzenia, których sprawne funkcjonowanie nie zostało wcześniej stwierdzone lub które nie są odpowiednio zabezpieczone przed uszkodzeniami podczas transportu. Z drugiej strony tego rodzaju towary w nieotwartych oryginalnych opakowaniach, które stały się zbędne w asortymencie sprzedawcy, nie mogą być uznawane za odpady, jeśli nie ma ku temu dodatkowych wskazań.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 lipca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — postępowanie wszczęte przez Eurobolt BV

(Sprawa C-644/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Prawo do skutecznego środka prawnego — Zakres kontroli aktu prawa Unii Europejskiej przez sąd krajowy — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 15 ust. 2 — Przekazanie państwom członkowskim nie później niż na 10 dni roboczych przed posiedzeniem Komitetu Doradczego wszelkich istotnych informacji — Pojęcie „istotnych informacji” — Istotne wymogi proceduralne — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 723/2011 — Rozszerzenie cła antidumpingowego nałożonego na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin na przywóz tych produktów wysyłanych z Malezji — Ważność)

(2019/C 305/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Eurobolt BV

Przy udziale: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w celu zakwestionowania ważności aktu prawa wtórnego Unii podmiot prawa może podnieść przed sądem krajowym zarzuty, które mogą być podniesione w ramach skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na podstawie art. 263 TFUE, w tym zarzuty dotyczące niespełnienia przesłanek przyjęcia takiego aktu.